

VOLKSBELANG

Jaargang 132 - nummer 6 - juli 2012 - maandblad

SHUTTERSTOCK

Onderwijs in de vuurlijn

De Vlaamse regering lijkt dezer dagen wel een hoopje over het straat rollende vechtjassen. Getoeter en gekwetter alom over de inplanting van een mega-winkelcentrum, onvriendelijk e-mailverkeer onder ministers en nu hopeloze verdeeldheid over de hervorming van het secundair onderwijs. Vlaams parlementslid en gewezen minister van Onderwijs **Marleen Vanderpoorten** reageerde fel op de voorstellen van huidig minister Pascal Smet om de eerste graad te generaliseren en de B-attesten af te

schaffen. En Vlaams parlementslid **Ann Brusseel** maakte voor Volksbelang een vlijmscherpe analyse van de hervormingsplannen die op stapel staan. Marleen Vanderpoorten stelt voor om pragmatisch te werk te gaan, de knelpunten op te lijsten en stuk voor stuk aan te pakken. En tegelijkertijd ook werk te maken van een brede actie om voldoende leraren te werven die een vernieuwende aanpak aankunnen. "Persoonlijk zou ik starten met het hervormen van de derde graad van het

basisonderwijs zodat die beter aansluit op het secundair onderwijs," zegt de gewezen minister. Ann Brusseel pleit voor een betere lerarenopleiding: "Leerkrachten moeten beter opgeleid worden om talenten bij jongeren te detecteren. De kern van het probleem is dat de oriëntering nu enkel gebeurt op basis van de analyse van het abstraherend vermogen van het kind door één onderwijzer."

→ Lees blz. 6, 7 & 12.

INHOUD

EDITORIAAL

Ondernemers zijn fiscale inquisitie beu / 2

FEEST

De liberale overheidsvakbond bestaat veertig jaar / 10

BUITENLAND

Hoe geraken de Grieken uit de crisis? / 4

De zondaar-ondernemer

Ik sprak onlangs met een boekhouder. De man krijgt dezer dagen niets dan klagende zelfstandigen en ondernemers over de vloer. En ze spreken allen hun gram uit over de fiscale maatregelen van de regering Di Rupo. "Ik zit jaren in het vak, maar dit heb ik nog nooit meegemaakt," zo zei de man mij. "En ik heb zo de indruk dat ze nogal in de richting kijken van een partij die u wel kent...", zo voegde hij er fijntjes aan toe. Ondernemers en zelfstandigen behoren tot een uitgesproken liberaal publiek en hun bekommernissen worden dus op conto van de liberale partij geschreven. Er zijn niet alleen de fiscale maatregelen die pijn doen, zoals de bedrijfswagens, maar ook wat zij noemen de 'fiscale inquisitie' die onder leiding van staatssecretaris John Crombez op gang is gebracht. Uit protest hebben de ondernemers zich zelfs verenigd en startten zij met een petitie. Via de website www.stopdefiscaleonzin.be roepen ze op een einde te maken aan 'de bedrijfsonvriendelijke maatregelen van de regering Di Rupo'. Wat lezen we daar? 'Vanaf 1 juli 2012 zal de fiscus meedogenloos optreden bij een overtreding van het niet invullen van de fiches. Controleurs weten te vertellen dat ze interne opleidingen hebben genoten én duidelijke instructies van hun overste hebben bekomen om hierin uiterst hard op te treden. De boodschap is duidelijk: het moet maar eens gedaan zijn met al die zogenaamde voordelen. Plots worden alle ondernemers zondaars die enkel en alleen nog goed zijn voor de doodstraf.'

Laten we niet flauw doen, misbruiken en fiscale fraude moeten aangepakt worden, maar er zijn volgens de onder-

"DE EISEN VAN DE ONDERNEMERS ZIJN HEEL GERECHTVAARDIGD EN HET ZOU BEST ZIJN DAT, IN HET LICHT VAN DE KOMENDE GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN, DE LIBERALE PARTIJ EENS DUIDELIJKHEID SCHEPT OVER HAAR FISCALE POLITIEK IN DE REGERING DI RUPO."

nemers wel grenzen. De jacht die is geopend, is niet meer ernstig te noemen. Ik hoor geregeld zelfstandige ondernemers die zeggen dat ze er mee ophouden als dit 'inquisitieregime' aanhoudt. Een regering die het Europese mes op de keel heeft om haar begroting in evenwicht te brengen, is natuurlijk zeer creatief en zoekt gemakshalve haar toevlucht tot de belastingen. Het gaat ook om een groep die wellicht niet tot staken en betogen zal overgaan... Daar moeten de regeringspartijen dus geen schrik voor hebben. Maar wie het ondernemerschap in ons land fnuikt, tast de welvaart en de werkgelegenheid aan en dus ook op termijn het geluk van de mensen. Je moet daarvoor geen groot economisch genie zijn om dit in te zien. En toch gebeurt het.

Ik weet niet in hoeverre Open Vld zich in deze heeft laten rollen, maar als de boekhouder zich over politiek uitspreekt, wat de man nog nooit deed, is er wel iets meer aan de hand. Rondjes 'ondernemers pesten', komt in het log-

boek van een liberale partij normaal niet voor. Dus scheelt er toch iets? De eisen van de ondernemers zijn heel gerechtvaardigd en het zou best zijn dat, in het licht van de komende gemeenteraadsverkiezingen, de liberale partij eens duidelijkheid schept over haar fiscale politiek in de regering Di Rupo. Met de uitleg dat 'we tijdens de regeringsonderhandelingen erger hebben kunnen voorkomen', kom je bij de ondernemers niet weg. Een correcte aanvaardbare belastingvoet, met een eenvoudige, rechtvaardige en rechtszekere fiscale en sociale wetgeving, en een beetje respect, meer vragen de ondernemers niet.

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door
de vzw Liberaal Vlaams Verbond,
Stichting Vanderpoorten

Verantwoordelijke uitgever:

Bert Cornelis,
Kramersplein 23, 9000 Gent

Hoofdredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflectc.be

Vormgeving:

ilona.berghmans@openvld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief

Kramersplein 23 - 9000 Gent

tel. 09/221.75.05 - fax: 09/221.12.15

www.liberaalarchief.be

luc.pareyn@liberaalarchief.be

Bouwstenen voor een betere stad

Er rollen deze dagen nogal wat boeken van de pers over steden. De komende gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2012 zijn daar niet vreemd aan. Na Mathias De Clercq in Gent, pleegde nu Bart Somers, de burgemeester van Mechelen, een boek over hoe hij de toekomst van zijn stad ziet.

Toegegeven, Mechelen onderging het voorbijge decennium een metamorfose. Van lelijk eendje naar mooie zwaam, zo zegt Somers het. En hij legt haarfijn de oorzaken van die positieve verandering uit. Maar 'Bouwstenen voor een betere stad' is vooral een ideeënboek waarin remedies worden gegeven om een stad voor haar inwoners leefbaar te maken.

Voor alle stedelijke thema's beschrijft **Bart Somers** de veranderingen in de wereld en de invloed daarvan op zijn stad, de uitdagingen van morgen en de antwoorden die we daarop vandaag kunnen formuleren. Zijn conclusie is heel helder: een stad waarvan de bevolking op dertig jaar tijd met veertig procent zal toenemen, moet de ambitie tonen en kiezen voor kwaliteit. Alleen zo krijg je een leefbare stad op mensmaat die niemand in de steek laat. Het boek overstijgt de stad Mechelen en leest als een handleiding voor beleidsma-

kers in andere gemeenten en steden. En dat maakt het meteen een boek met een meerwaarde. Somers gaat de controversiële onderwerpen niet uit de weg. De sociale verantwoordelijkheid van (allochtone) ouders voor hun tienerkinderen, bijvoorbeeld. Of het nut van bewakingscamera's op de toegangswegen naar Mechelen. De verfraaiing van het stadscentrum is het uithangbord van Somers' beleid. De succesvolle aanpak van betonnen stadskan- kers lokte gisteravond, bij de voorstelling

van het boek, zelfs Alexander D'Hooghe, professor Architectural Urbanism aan het befaamde Massachusetts Institute of Technology, naar de Mechelse Stadschouwburg.

Van het contrast tussen de bevolkingsgroepen heeft hij geen schrik. "Diversiteit is niet gemakkelijk. Ik wil de problemen van een multiculturele stad niet minimaliseren, maar de periode dat Belgen en Marokkanen in Mechelen als twee aparte groepen naast elkaar leefden, is echt voorbij. Zijn die jonge kinderen uit allochtone gezinnen niet evenveel Mechelaar als ik misschien?", zei hij in De Standaard.

Bart Somers, Mechelen.

Bouwstenen voor een betere stad.

Uitg. Houtekiet, 2012; 286 blz.; het boek kost vijf euro in een aantal Mechelse handelszaken. In de boekhandel betaalt u 19,95 euro.

Nieuwe voorzitter Liberaal Archief

De raad van bestuur van het Liberaal Archief heeft een nieuwe voorzitter verkozen: Jan Kerremans, ere-arrondissementscommissaris van Turnhout.

Jan Kerremans was reeds ondervoorzitter van het Liberaal Archief, en volgt professor em. Juul Hannes op die eind april overleed en sinds 2003 voorzitter was. Kerremans werd geboren op 20 mei 1946 te Kapellen en woont er nog steeds. Hij was er ook actief als gemeenteraadslid, schepen en waarnemend burgemeester (van december 1985 tot oktober 1987). Hij studeerde politieke en diplomatieke wetenschappen aan de VUB. Na zijn legerdienst werd hij directeur van het Willemfonds en ondervoorzitter van de Hoge Raad voor Volksontwikkeling. Hierdoor kreeg hij een grote vertrouwdheid met de liberale socioculturele beweging.

Jan Kerremans, de nieuwe voorzitter van het Liberaal Archief.

In de jaren tachtig werd hij beleidsmatig actief, eerst als media-adviseur van de gemeenschapsminister van Cultuur Karel Poma, dan als kabinetschef van Cultuurminister Patrick Dewael. In 1987 werd hij arrondissementscommissaris van Turnhout. In 1999 werd Jan Kerremans opnieuw kabinetschef van achtereenvolgens de Vlaamse ministers-presidenten Dewael en Somers. Van 1999 tot 2004 was hij ook waarnemend secretaris van de Vlaamse regering. Voorzitter Jan Kerremans heeft net als zijn voorganger Juul Hannes een voorliefde voor cultuur en erfgoed. Hij zal het Liberaal Archief verder blijven uitbouwen als erfgoedvereniging met bijzondere aandacht voor de geschiedenis van het vrije denken en handelen. Zijn ruime beleidservaring en diplomatiek talent zijn ongetwijfeld een pluspunt voor de verdere bloei en ontwikkeling van het Liberaal Archief.

Griekenland-Europa

GESTUTTE RUÏNES

Moeten we nu blij zijn met de verkiezingsoverwinning van de conservatieve Nea Dimokratia in Griekenland? Bof. "De euro of de drachme". Stomme slogan. Het lijkt met de dag meer op een Pyrrhusoverwinning, gedirigeerd door kredietbeoordelaars en buitenlandse beleggers, dan op een doordachte aanpak van de schuldencrisis.

door **Lukas De Vos**

Want wat doe je met een tot het been afgeknaagd pensioentje van 350 euro? Met een schuldenberg die sneller aangroeit dan de werkmens kan wegscheppen? Met de vrijgestelden die het hele maatschappelijk stelsel doodziek en rot hebben gemaakt? De orthodoxe kerk als grootste grondbezitter van het land. De vastgoedmakelaars die zich alweer in de handen wrijven met (wellicht aangestoken) branden in Zuid-Attika. Het leger dat zich blijft opblazen met steun van de NAVO. De banken, die het gekende scenario volgen, en de staatskas leegdraineren (vaak naar hun zetels in buurlanden als Roemenië of Bulgarije) terwijl ze hun spaarders blijven afstropen. De reders, die onkieser dan ooit, vlak voor de verkiezingen hun laatste afpersmiddel op tafel leggen: een zege voor Syriza betekent totale uitvlagging. Met een vloot die 10% uitmaakt van alle wereldzeeën een niet mis te verstane afdreiging.

REDMIDDEL?

Is dit nu het redmiddel voor de kleine, zieke patiënt die hooguit enkele procentjes uitmaakt van het hele Europese BBP? "Als we die niet kunnen rechthouden, dan kan Europa niks", zei handelscommissaris **Karel De Gucht** nog geen jaar geleden. Hij heeft gelijk. We kunnen het niet. Omdat we zelf weigeren de hefbomen in handen te ne-

men. We laten ons ringeloren door Fitch, Standard & Poor's en Moody's, Amerikaanse doemprefeten die zich niet gelegen laten aan enig sociaal evenwicht en ongeneerd de kaart trekken van institutionele beleggers én de Amerikaanse regering (wiens schuld de 100% benadert van het BBP en in de triljoenen rekt, waar de Griekse bailout om amper 130 miljard euro draait). We laten ons abluften door het militair-economistisch complex, dat Europa opzadelt met volstrekt overbodige kosten en uitgaven, of het nu om intellectuele eigendomsrechten gaat, om veiligheidsobsessies, of om trustvorming. We laten ons diplomatiek schofferen omdat andere, politieke machten, de agenda bepalen. Europa is en blijft een koelie van de grootmachten, een kleine zelfstandige die moet opboksen tegen de concerns – al claimen we nog altijd dat "we de grootste markt ter wereld" bieden. Fluiten in het donker, want de beurzensnijders doen onze ondernemingen en onze gemeenschappelijke instellingen verstijven zodra het om de knikkers gaat. Met een aaitje over de bol erbij: jullie geven het meeste uit aan ontwikkelingssamenwerking, noodhulp, en democratische oproepen. Ja, dat doet Kofi Annan ook in Syrië. Alsof er ook maar iemand luistert.

Griekenland is een strijd om de Thermopylen. Houden we de grote, boze autarchen buiten met een handvol getrouwen, of vergoien we onze democratische verworvenheden door onderling gekibbel tussen de stadsstaten (Duitsland, Spanje, Frankrijk, Italië) en hun palfreniers (Nederland, Fin-

BELGA

Alle hoop gaat uit naar Samaras.

land, Denemarken)? U merkt het: ik vernoem niet eens het Verenigd Koninkrijk. Terecht, want zij spelen al sinds de toetreding tot de Unie de Alkibiades van de geschiedenis: eigen City eerst, en vijfde kolonne voor de meest biedende – Washington. De Britse betonrot (nog aangejaagd door het benepen nationalisme van Frankrijk, Duitsland, Italië, Polen, en wat kleiner grut) heeft de grondvesten van het hele Europese Parthenon aangevreten en ondermijnd. Parthenos betekent niet toevallig 'de Maagdelijke' – in tegenstelling tot de door oppergod Zeus als stier geschaakte en verkrachte Europa. Griekenland wordt de lakmoesproef voor de toekomst van de Unie en de eurozone.

ECONOMISERING

De vraag is immers: blijft Europa een gemeenschap van waarden en belangen, of geeft zij toe aan de absolute economisering van (en dus verenging tot) een ééndi-

*Papandreaou
bewees zijn onmacht.*

BELGA

mensionele samenleving ? Waar vrijheid uitsluitend de vrijheid betekent van de plutocraat ? Waar solidariteit met de zwakke alleen nog gekeuvel is op party's van wie al rijkelijk bedeed is? Griekenland geeft daar een schrijnend voorbeeld van. Schengen was niet bedoeld voor ongeremd verschuiven van kapitalen en aandelen. Wel om de Europese burger de kans te geven ongehinderd ruimere horizonten op te zoeken: als reiziger, als werknemer, als handelaar. Helaas heeft ook Schengen alleen de grillen van het grootkapitaal gediend. Als De Morgen daags na de verkiezingen in Griekenland uitpakt met de kop "De euro wint in Griekenland", dan zit daar een zeer cynisch randje aan. De euro wordt helaas te vaak aangezien als de geldstroom van en naar, als exponent van uitvoer en harde munt. Te weinig als middel om te integreren, en mensen uit 27, 28 landen dicht bij elkaar te halen. Dat de nationale regeringen nu het Europees Parlement buitenspel hebben gezet bij de herinvoering van grenscontroles, wijst op de volstrekte rücksichtsloosheid waarmee de machtscentra afspraken naar hun hand zetten. Die controles hebben weinig vandoen met terreurdreiging of smokkel in mensen of drugs, maar alles met een allesomvattende greep op de burger, die met de dag aan privacy inlevert, van wie

omgekeerde bewijslast geëist wordt, die overgeleverd wordt aan een kongsi van harteloze speculanten. Het was dus dapper van datzelfde parlement om eindelijk een vuist te maken tegen de Raad van individuele nationalistes. Alle dossiers justitie en binnenlandse aangelegenheden zijn tot nader order bevroren. De Raad moet leren haar goedgekeurde richtlijnen te respecteren. Het Deens voorzitterschap werd ongezouten de levieten gelezen. De nood aan méér democratische controle en doorzichtige wetgeving dient zich steeds nadrukkelijker aan.

SYMBOOLLAND

Griekenland is een symboolland geworden, dat helaas met dezelfde klunzigheid als tevoren voort moet, met de twee partijen die decennialang de balansen vervalsten, die reders en kerk de hand boven het hoofd hielden, die door politiek opbod jaren verloren om in te grijpen en intussen hun kiezers lieten verkommeren. Samaras mag opnieuw aan zet, nadat hij net als Papandreaou zijn onmacht bewezen heeft. Zelfde praktijken, zelfde koehandel. Niet dat het alternatief voor Syriza, radicaal links dus, een uitweg bood: alles opnieuw gaan onderhandelen schuift het hele probleem weer voor zich uit.

GEZOND VERTROUWEN

Wat Griekenland en Europa nodig hebben, is een gezond vertrouwen. Mekaar geen vliegen afvangen. Er is veel meer nodig. Gezamenlijk toezicht op alle misbruik van geldstromen en handelsafspraken. Uitwisseling van technologische informatie (zelfs als dat over kernbepanning gaat). Eén sociaal vangnet voor alle burgers, met een eengemaakt systeem van sociale zekerheid, pensioenvorming, gezondheidszorg en arbeidsbescherming. Een burgergericht beleid, zonder geheime en zwaarbewaakte conclaven tussen regeringsleiders of commissieleden. Een Europees kiesstelsel. Respect voor alle volkeren en talen. Een rationeel minderheden- en inwijkingbeleid. Onverbiddelijk toezicht op speculatie, woekeer, volatiele intrestpolitiek, ratingburo's, bonussen en wansmakelijke winsttechnieken.

De verwoesting van het oude Parthenon door de Perzen in 480 voor Christus legde dertig jaar lang alle werken stil, omdat de Delische Bond niet meer aan wederopbouw wou denken. Dan zouden Berlijn en Hamburg en Dresden nog in ruïnes gelegen hebben bij de eeuwwisseling. Een kundige huisvader die scrupuleus de kosten bijhoudt (de "rentmeester", zeiden de christendemocraten vroeger, maar ze interpreteerden dat al te vaak als nepotisme), die zich niet inlaat met wie hem het hoofd op hol wil brengen (van Icesave tot Bankia, van Dexia tot de "misrekeningen" van Morgan Stanley), die voldoende rechtlijnig is om langetermijnvisies door te drukken zonder verantwoording of controle te ontwijken (in het parlement of bij verkiezingen), die afziet van bijzaken (religieus gekonkel, lobbyisme, corruptie), dat heeft Europa nodig. Het lijkt wel alsof we op zoek zijn naar een nieuwe Marcus Curtius – iemand die bereid is zichzelf op te offeren en in de (financiële) afgrond springt in volle wapenrusting om de Unie te redden.

Polarisering helpt onderwijs

De voorbije weken bakkeleide de Vlaamse meerderheid stevig over de toekomst van ons secundair onderwijs. Opvallend in dit debat is de ideologische polarisering die voorbij gaat aan de problemen in het onderwijs. Een analyse van Vlaams Parlements lid Ann Brussel.

door Ann Brussel
Vlaams Parlements lid

Voor sp.a moet er een volledige structuurhervorming komen. Verschillen tussen ASO, TSO, BSO en KSO moeten vervagen. Doemt daar de socialistische fetisj van het egalitarisme weer op, of is het marketing? N-VA komt zeer verrassend op de proppen met het adagium 'vroeger was alles beter' en pleit voor het volledig behoud van het systeem. De liberalen kiezen voor de gulden middenweg: rationele oplossingen voor problemen die zich nu stellen. We moeten de knelpunten en de valkuilen van ons onderwijs onder de loep nemen: de leerachterstand bij een groep (kansarme) kinderen wordt onvoldoende weggewerkt, de schooluitval zonder diploma en het aantal zittenblijvers zijn schrikbarend hoog, het kennisniveau van leerkrachten en leerlingen daalt,...

DOGMA'S

Terwijl andere partijen zich blind staren op hun ideologische dogma's, willen wij, één, vertrekken van de eigenheid en de talenten van elk kind en, twee, komaf maken met de waardeoordelen over de studiegebieden. Op deze twee punten verschillen we respectievelijk van sp.a en N-VA. Open Vld wil werken aan een globale kwaliteitsverbetering en modernisering van het hele Vlaams onderwijs.

Één van de meest betwiste punten van Onderwijsminister Pascal Smets voorstel is de 'brede eerste graad', die echte keuzemogelijkheden schrapt, omdat voor sommige twaalfjarigen het kiezen van een school of keuzevak te moeilijk zou zijn. Als kiezen een probleem is, is uitstel niet de oplossing. De sociale determinatie waar enkele sociologen naar verwijzen, is geen neveneffect van het onderwijssysteem. De trage sociale mobili-

teit en het zogenaamde 'watervalstelsel' zijn wel het gevolg van de oppervlakkige evaluatie en zwakke opvolging van leerlingen, alsook van vooroordelen die in de samenleving bestaan over technisch- en beroepsonderwijs. Wat mij betreft is van ASO naar TSO gaan geen 'afzakken naar een lager niveau', zoals degenen die van de waterval spreken suggereren. Wie een goed abstraherend vermogen heeft, zit op zijn plaats in het ASO, wie technisch inzicht heeft, zit goed in TSO, enz. Verschillend maar evenwaardig.

BETERE OPLEIDING

Leerkrachten moeten beter opgeleid worden om talenten bij jongeren te detecteren. De kern van het probleem is dat de oriëntering nu enkel gebeurt op basis van de analyse van het abstraherend vermogen van het kind door één onderwijzer. Beter zou zijn alle leerlingen vanaf de kleuterklas een portfolio te geven, waarin jaar na jaar alle vorderingen, problemen en belangrijke vaststellingen genoteerd worden. Zo kunnen het schoolteam en de ouders zich na negen jaar een duidelijk beeld vormen van de capaciteiten van hun kind.

Een ander probleem met de brede eerste graad is de meer heterogene klassensamenstelling die aanzienlijk meer differentiatie vereist. Nu zijn de klasjes van de eerste graad al vrij heterogeen, want naast 4 uren keuzevakken heeft het ganse eerste jaar dezelfde leerstof. Heterogene groepen zijn werkbaar zolang de mate waarin gedifferentieerd moet worden doenbaar is. Wanneer verschillen tussen leerlingen op vlak van theoretische kennisverwerving niet te groot zijn, kan de leerkracht bepaalde leerstof aanbrenge en verder gedifferentieerd inoefenen, zodat leerlingen op hun ritme kunnen leren. Het belangrijkste is dat de ene leerling niet gedemotiveerd raakt door onbereikbare doelstellingen en dat de andere zich niet verveelt, want dan verliezen beiden.

Maar de leerkrachten blijken onvoldoende opgeleid te zijn voor differentiatie en moeten het vaak zonder de nodige IT-ondersteuning doen, wegens gebrek aan middelen. In onze buurlanden werd de brede eerste graad afgeschaft. Dergelijke structuurhervorming is dus niet nodig. Overigens zegt Smet niet hoe breed die brede eerste graad dan wel zou zijn.

PIJNLIJKE ONDERBENUTTING

Het grootste probleem van ons systeem zit echter niet in het kiezen van keuzevakken of een school op je twaalfde, maar in de evaluatie en ondersteuning van kinderen gedurende de 9 leerjaren van de basisschool. Sociale mobiliteit mogelijk maken, doe je daar, niet meer vanaf het secundair. Het kleuteronderwijs dekt een cruciale periode in de ontwikkeling van een kind en verdient daarom meer aandacht. Kleinere klasjes en een versterkte opleiding van kleuterleidsters zijn noodzakelijk, zodat eventuele leer- of taalachterstand dan al weggewerkt kan worden. Men stelt vast dat bij een groep leerlingen in de basisschool de leerachterstand over zes leerjaren stabiel blijft of groeit. Er is dus te weinig goede remediëring, dit is een pijnlijke onderbenutting van de mogelijkheden van kinderen. Maar ook hiervoor heeft men meer middelen en meer expertise nodig.

Wie dus achterop hinkt op abstraherend niveau, lijdt onder het streven naar homogeniteit binnen de klas. Aan alle kinderen in de basisschool worden één ritme en één methode opgedrongen. Het frequente zittenblijven en de demotivatie die daaruit volgen zijn dramatisch voor het kind en zeer duur voor de gemeenschap. Het gaat jaarlijks over ca. 11.000 leerlingen in het lager en 22.000 leerlingen in het secundair. Dit kost ons ca. 230 miljoen euro en levert qua leerwinst amper iets op. Zittenblijven is dus niet in het belang van het kind. In het secundair onderwijs wordt het vaak als 'straf' gebruikt bij leerlin-

niet vooruit

gen die 'lui' zijn. Zo geeft ons systeem zijn eigen falen toe op vlak van motiveren van leerlingen, met als gevolg dat een deel van hen zonder diploma op de arbeidsmarkt belandt. Eerder dan het B-attest, zou het C-attest ter discussie moeten staan. Leerkrachten moeten vaardigheden verwerven en instrumenten krijgen om aan de motivatie en specifieke leerwinst van de leerlingen te werken, vanaf de lagere school. Een ander knelpunt in ons lager onderwijs is het gebrek aan aandacht voor hoogbegaafde kinderen. Men test de leerlingen te weinig om hun reële capaciteiten te ontdekken, waardoor hun echt 'profiel' te weinig aan de oppervlakte komt. Wanneer het kind echter niet meer intellectueel uitgedaagd wordt, slaat de verveling toe, wat leidt tot demotivatie en soms achterstand. Opmerkelijk is hoe bang men in Vlaanderen is om leerlingen die op een bepaalde manier boven het gemiddelde uitsteken hun vooruitgang te gunnen. Bijgevolg duiken nu privéscholen op om deze hiaat in ons onderwijslandschap op te vullen.

EREDIVISIE

Ook de lerarenopleiding is aan herziening

toe. De leraren moeten terug 'de eredivisie' vormen van de arbeidsmarkt. Onze leerlingen verdienen knappe koppen en harde werkers voor de klas. En wie leerkrachten ernstig neemt, verprutst hun tijd niet met nutteloze administratieve taken en planlast (waar leerlingen geen baat bij hebben!). Geef hen een competitief loon, carrièremogelijkheden, coaching en frequente bijscholingen. Smet haalt nu de mosterd voor zijn plannen uit Finland, maar wil niet horen van toelatingsexamens voor kandidaat leerkrachten, zoals de Finnen doen. Veel van de Vlaamse onderwijzers hebben als vooropleiding een technische – of beroepsvorming, die minder goed aansluit op de onderwijzersopleiding. Algemene kennis en abstraherende competenties zouden echter strikte voorwaarden moeten zijn om leerkracht te worden. Hoewel een totale structuurhervorming niet nodig is, moeten we in het secundair wel wat problemen aanpakken. Het secundair onderwijs telt lesweken van minstens 32 uren, terwijl het decretaal minimum 28 uren bedraagt. Dit is meer dan het Europees gemiddelde en bovendien hebben leerlingen ook een aantal uren huiswerk. Dit laatste is op

zich goed, maar de vraag is of alle uren bij een kwalitatief wel renderen. Veel jongeren zijn schoolmoe en de studierichtingen die veel studeerwerk eisen, verliezen aan succes. Ik zou inzetten op minder lessen, vooral minder 'ex-cathedra doceren' (wat door veel leerlingen als saai ervaren wordt en dus minder rendeert), meer zelfstudie met behulp van de nodige IT-instrumenten en begeleiding van de leerkracht, en een centraal eindexamen, dat niet alleen een objectieve evaluatie garandeert, maar ook meer verantwoordelijkheid bij de leerling legt.

Verder moeten ook TSO en BSO versterkt worden, met meer stages, doelgerichte leerinhouden en het aanbrengen van arbeidsethiek. Alleen zo zullen we de leerlingen in TSO en BSO goed voorbereiden op de arbeidsmarkt, met de waardering die ze verdienen. Bovendien heeft sterk onderwijs dat leerlingen hard doet werken ook aandacht voor factoren als motivatie, emotionele en persoonlijke ontwikkeling van de leerling en een aangenaam en modern leerklimaat. Want goed onderwijs maakt kritische individuen met zelfvertrouwen, die mondiale concurrentie aankunnen.

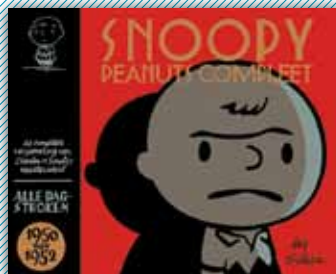
ONDUIDELIJK

De hervormingsplannen van Smet zijn onduidelijk en worden maatschappelijk niet gedragen. Uit vrees voor de achteruitgang van de onderwijskwaliteit zullen veel ouders zich richten tot zogenaamde elitescholen. De vraag naar privéscholen zal stijgen, wat zal leiden tot meer sociale ongelijkheid. Dit is niet aanvaardbaar voor liberalen: onderwijs moet gelijke startkansen creëren. Open Vld wil de ongerustheid van de ouders wegnemen en de kwaliteit van ons onderwijs garanderen, met meer middelen voor de remediëring en begeleiding van leerlingen. Deze investeringen zijn mogelijk, als de minister de moed kan opbrengen om te sparen waar mogelijk. Nu wordt veel uitgegeven aan structuren, netten en administraties, die door samenwerking minder zouden kunnen kosten. Er zijn immers dringende investeringen nodig, niet om de netten te plezieren, maar om onze jongeren toekomstkansen te garanderen.

De nieuwe Peanuts en Snoopy

De Nederlandse uitgeverij **Silvester Strips** heeft het lumineuze idee om de microcosmos van de wereld van **PEANUTS** (alias **SNOOPY**), de meestgelezen dagbladstrip in de VS (vooral gewaardeerd door intellectuelen en universitaireren) als een complete verzameling van **Charles M. Schulz's** meesterwerk in stevig gebonden banden te publiceren.

door **John Rijpens**

Merkwaardig is de wijze waarop: het eerste deel bevat alle dagstroken van 1950 tot 1952, het tweede de jaargangen 1953 en 1954. Het is de bedoeling het volledige werk in tien boekdelen uit te brengen. Een krachttoer want Schulz (1922-2000) zorgde voor een totaal van 17.897 afleveringen, zowel dagstrips als de langere zondagstrip.

Voor de komst van Peanuts werd de Amerikaanse strippagina vooral gevuld met cartoons, sociale en politieke commentaren, strips met een huiselijke achtergrond, stripsoaps en diverse avonturenstrips. Hoewel Peanuts in de vijftig jaar dat Schulz hem zou maken zou veranderen en evolueren, bleef het een vreemde eend in de bijt tussen de andere strips – een strip over de persoonlijke besommeringen en crises van de auteur.

PENTECHNIEK

Schulz beschikte niet alleen over schitterende ideeën en oneliners, ook een speciale pentetechniek die hem hielp het haar van Linus te tekenen, de zigzag op de trui van Charlie Brown en Snoopy achter zijn

schrijfmachine op het dak van zijn hondenhok. Intussen deed de bescheidenheid en het understatement van de strip eerder aan de levensstrijd van het mid-westen dan het westen van de Verenigde Staten denken. Charlie Brown is een stoïcijn, net als de meesten van ons.

Schulz was zowel het vooruitstrevende genie van de Amerikaanse strip als een marathonloper die dagstrip na vierregeelige zondagstrip tekende, week na week, jaar na jaar, en hiermee een fictieve wereld creëerde die zowel kinderen als volwassenen met elkaar verbond. En dit alles gebaseerd op die sterke, legendarische figuurtjes die diepmenselijke gevoelens als eenzaamheid, afgunst en wanhoop overbrengen of het gevoel dat de hele wereld tegen ons is, het verlangen naar liefde of de enorme oprechtheid om het juiste te doen. Peanuts is nooit platvloers of oppervlakkig. Het personage 'Schroeder' stopt zijn ziel en zaligheid in de noten van Beethoven. Schulz heeft niet lang genoeg geleefd om de grote doorbraak van de graphic novel mee te maken maar hij zou deze zeker met bewondering gade geslagen hebben.

GEEN TELEURSTELLING

De heruitgave van al zijn Snoopystrips (in het Nederlands!) stellen niet teleur.

De vaak terugkerende thema's vervelen nooit: de eenzijdige flirt van Lucy met Schroeder, Linus' gedachtewolkjes, Linus die praat, Charlie Brown die zijn tienduizendste potje dammen op rij verliest, de partijtjes baseball die wegens de regen worden afgelast, het 'golftoernooi' waarin voor het eerst volwassenen te zien zijn, het troostdekentje van Linus, Charlie Browns trieste valentijnsdagen, Snoopy die zijn carrière als impressionist begint (neushoorn, pelikaan, eland, kangoeroe, alligator, Beethoven..., Charlie Browns verhitte strijd met vliegers ('Brand, jij monster!)). Peanuts is een klaasieker, echt zwakke afleveringen ontbreken, deze gebundelde afleveringen werken verslavend. Mijn voorkeur gaat (ik kan het ook niet helpen) naar de dagdromende brakhond Snoopy. Charlie Brown is het prototype van de alledaagse Amerikaanse 'kid' maar met een beschroomd trekje.

Charles M. Schulz, Snoopy, Peanuts compleet, eerste deel (1950-1952). Uitg. Silvester Nederland; 293 blz.; 29,90 euro.

Peanuts compleet, tweede deel (1953 en 1954); 319 blz.; 29,90 euro.

Peanuts compleet, derde deel (1955-1956).

RELANCEBELEID: met doping of op eigen kracht?

Niet alleen in ons land, maar bijna in alle Europese landen slabakt de economie. Dat uit zich onder meer in verhoogde werkloosheidcijfers en dus verlaagde consumptie, lagere overheidsontvangsten en hogere (sociale) uitgaven, en dus een nog lagere groei. Dat er dus een relancebeleid moet komen, betwist niemand. De vraag is alleen: hoe pakken we dit aan?

door Mark Bienstman

Vooral dan in een context waar opnieuw bijna alle lidstaten kampen met torenhoge begrotingstekorten en oplopende overheidsschuld, als gevolg van die economische crisis, maar ook ten gevolge van de diverse (dure) reddingsplannen om de bankencrisis te bestrijden.

KEYNES

En dan zien we dat heel wat auteurs (en niet van de minste, zoals Nobelprijswinnaar Paul Krugman) pleiten voor een 'Keynesiaanse' aanpak: een beleid dat na de Grote Depressie van de jaren dertig uit de vorige eeuw er vooral op gericht was via door de overheid groots opgezette investeringsprojecten nieuwe tewerkstelling te creëren en dus de vraag opnieuw aan te wakkeren, maar ondertussen ook de openbare schuld verder te laten oplopen.

Zijn de remedies uit de vorige eeuw nog toepasbaar in de huidige situatie? Daar mag ernstig aan worden getwijfeld. Het grote verschil is dat onze hedendaagse economie nog veel meer geglobaliseerd en internationaal verweven is dan toen. Ook het aantal grote spelers was toen eer-

der beperkt (de fameuze BRIC-landen stelden toen nog niet zoveel voor). Dus als ons land een typisch Keynesiaans beleid zou voeren, zouden er heel wat positieve effecten 'weglekken' naar andere landen, vermits heel wat grondstoffen en zelfs half afwerkte producten moeten worden ingevoerd.

“WE MOETEN ELKE EURO DRIE KEER OMDRAAIEN ALVORENS WE HEM UITGEVEN”.

EFFICIËNT SPENDEREN

Bovendien zou – door het verder oplopen van onze begrotingstekorten en dus de verdere stijging van de openbare schuld – het (monetaire) vertrouwen in ons land verder afbrokkelen (met hogere intrestvoeten tot gevolg). Als wij een duurzaam relancebeleid willen voeren, moet de overheid vooral anders en meer efficiënt de haar toevertrouwde middelen spenderen. Ze moet niet méér uitgeven, maar er vooral voor zorgen dat elke euro die wordt uitgegeven, het grootst mogelijk stimulerend effect sorteert. Jaarlijks 1 mld. euro uitgeven enkel en alleen om de werkingskosten van de mutualiteiten te betalen, is zonder meer pure waanzin. En zo zijn er – helaas – nog vele voorbeelden. In dat soort uitgaven moet er (drastisch) worden gesaneerd en kunnen de vrijgekomen middelen worden ingezet om een efficiënt en effectief relancebeleid te voeren.

De economie blijven aanzwengelen doet men dus niet door op een kunstmatige manier (via geldcreatie en stijgende overheidsschuld) middelen in de economie te pompen – want dat is in feite pure doping en dus niet gezond – maar door elke euro die door de economie zelf is gegenereerd minstens drie maal om te draaien alvorens men hem uitgeeft en te waken over de grootst mogelijke toegevoegde waarde van die uitgave. Dit is zeker niet de gemakkelijkste weg, maar – naar onze mening – wel de enige weg die blijvende resultaten waarborgt en de toekomstige generaties niet verder opzadelt met torenhoge schulden.

VSOA viert zijn veertigjarig bestaan

FOTO'S MARC SMITS

Het Vrij Syndicaat van het Openbaar Ambt, VSOA, heeft tijdens een congres in Brussel zijn veertigjarig bestaan gevierd. Gastsprekers waren Europarlementslid Guy Verhofstadt en MR-voorzitter Charles Michel. Het VSOA tekende tijdens het congres zijn nieuwe toekomst uit.

door Bert Cornelis

Algemeen VSOA-voorzitter **Jan Eyndels** pleitte in zijn toespraak voor een modern, verantwoord en volwassen syndicalisme: "Wij zullen maar succesvol blijven indien wij ons kunnen onderscheiden van de twee andere vakbonden. En dit onderscheid ligt vooral in de individuele benadering van onze dienstverlening. Wij zijn echte sociale werkers."

Het congres werd in goede banen geleid door VSOA-ondervoorzitter **Anny Swaertbroekx**, met de steun van secretaris-generaal Henk Herman. Op het congres waren ook de oud-voorzitter **Marcel Ongena** en de oud-secretaris-generaal **Guy De Witte** aanwezig. De aanwezigheid van honderden militanten, een receptie en een rijkgevuuld walking dinner deden de rest.

Het VSOA-congres begon met de verslaggeving van de voorzitters van de drie werkgroepen.

HET VSOA EN ZIJN TOEKOMST

François Fernandez-Corrales leidde werkgroep 1 over het VSOA en zijn toekomst. In vier resoluties eist het VSOA dat de overheden alle nodige maatregelen nemen om een maximale bescherming te waarborgen voor de ambtenaren die werken in de sectoren die blootgesteld worden aan geweld. Verder eist het VSOA vóór iedere discussie over de index waarborgen over het behoud van de koopkracht van de werknemers. Het VSOA verzet zich tegen elke nieuwe hervorming van de pensioenen, indien voorafgaandelijke waarborgen over onder andere de perequa-

tie en de inachtneming van de moeilijkheid van de functies niet definitief zijn vastgelegd. Ten slotte vraagt het VSOA een ware sociale dialoog die constructief is en in het belang van de werknemers.

In een snel evoluerende maatschappij en in de context van de staatsvorming moet het VSOA zijn standpunt bepalen in een aantal zeer actuele dossiers: het congres behandelde vier thema's: de veiligheid, het behoud van de index, het pensioen van de ambtenaren, de minimumdienst. Het VSOA staat voor een modern syndicalisme.

HET OPENBAAR AMBT IN BELGIË

De tweede werkgroep werd geleid door **Marc De Mulder** en belichtte het openbaar ambt in België. Het VSOA zal er alles aan doen om het openbaar ambt opnieuw elan te geven, zodat men 'opnieuw trots kan zijn, ambtenaar te zijn'. Elk overheidspersoneelslid - statutair en contractueel - heeft recht op een gelijkwaardige behandeling en het doel moet zijn om opnieuw te evolueren naar één statuut voor alle medewerkers in dezelfde dienst. Inzake de modernisering van het ambtenarenstatuut is het VSOA gewonnen voor 'een statutaire tewerkstellingsovereenkomst'. Er moet een soort van kader komen dat een basis biedt voor een kwaliteitsvolle dienstverlening; een kader dat een grotere mobiliteit tussen de verschillende overheidsinstellingen mogelijk maakt en voldoende soepelheid biedt om aan de steeds snellere evolutie van de maatschappij het hoofd te kunnen bieden. Het VSOA zet zich af tegen het in dienst nemen van goedkope contractuele werkrachten bij de overheid. Bij hen is er een enorm verloop en daardoor kan de continuïteit niet gegarandeerd worden. In het kader van haar sociale rol moet de overheid ook

'incentives' ontwikkelen die een eerste werkervaring bieden aan jongeren. Een grondige opleiding en scholing voor en tijdens de statutaire loopbaan is onontbeerlijk.

HET OPENBAAR AMBT IN EUROPA

De laatste werkgroep ging over Europa en werd geleid door **Bernard Noël**. De openbare diensten worden rechtstreeks getroffen door de ontwikkelingen op Europees vlak. In sommige gevallen zijn deze al nadelig gebleken voor de kwaliteit van de diensten omwille van de toenemende privatisering en de concurrentiestrijd die ze hebben teweeggebracht. De Europese Unie blijft niettemin ijveren, binnen het Europees sociaal model, voor een minimale bescherming van de rechten van de werknemers, voor de gelijkheid van kansen en voor de sociale dialoog. Het VSOA eist dat er nu eindelijk lessen zouden worden getrokken uit de vastgestelde ontsporingen van de privatisering van overheidsdiensten. Het uitdiepen van het Europees integratieproces kan slechts gebeuren mits een actieve rol van de vakbonden, zowel op het niveau van het overleg als bij de uitvoering van de maatregelen.

ONAFHANKELIJKHEID

Het VSOA sprak zich ook uit voor onafhankelijkheid tegenover politieke partijen, en inzonderheid tegenover de liberale partijen. De representatieve werknemersorganisaties moeten een totaal onafhankelijke hou-

ding kunnen aannemen, zowel tegenover de ideologische als de tactische politieke actie. Dit belet echter niet dat een samenwerking op gelijke basis mogelijk moet zijn om gemeenschappelijke belangen te kunnen bespreken.

STERK EN ACTIEF SYNDICALISME

VSOA-voorzitter Jan Eyndels begon zijn toespraak met uitgebreide loftuitingen aan het adres van ACLVB-voorzitter Jan Vercamst voor zijn overwinning tijdens de sociale verkiezingen. "Want hij heeft met de ACLVB een prestatie neergezet. Voor het eerst, beste vrienden, gaat ACLVB over de tien procent, nog beter, zij haalden 11.3 procent." Wat Europa betreft, wil de voorzitter een sociaal Europa: "Een Europa dat in deze crisistijden afstand neemt van de huidige door Duitsland opgelegde enge besparingsstrategie en dat durft in te zetten op economische groei. De dramatisch groeiende werkloosheidscijfers in talrijke Europese landen spreken voor zich. Slechts door de creatie van nieuwe banen, samen met een doordacht budgettair beleid, kan men tot een heropleving komen. Wil men de consumptie verhogen dan moeten de mensen eerst terug geld verdienen, alvorens ze het kunnen uitgeven. Een sterk en actief syndicalisme, ook internationaal, is dus meer dan ooit een essentiële noodzaak om tot een sociaal Europa te komen."

Voorzitter Eyndels had het verder over de pensioenhervorming: "Wij zijn niet tegen een hervorming van de pensioenen, maar wij zijn wel tegen de overhaaste beslissingen van één minister, waarbij er over fundamentele menselijke aspecten die het gevolg zijn van het langer werken, volgens ons niet grondig genoeg is nagedacht." Hij had het ook over het dalend respect voor mensen die een openbaar ambt bekleeden: "Er is in onze samenleving geen respect meer voor het publieke ambt. En daar moeten wij ons radicaal tegen verzetten. Wij kunnen daar geen duimbreed toegeven. De overheid heeft de plicht haar gezagsdragers te beschermen en de belagers streng te straffen. Justitie dient haar verantwoordelijkheid op te nemen, niet alleen door strenge straffen uit te spreken tegenover diegenen die mensen met een openbare functie aanvallen, maar ook en vooral door die straffen te laten uitvoeren."

SOCIALE WERKERS

Ten slotte pleitte hij voor een modern syndicalisme: "En dit onderscheid ligt vooral in de individuele benadering van onze dienstverlening. Wij zijn als echte sociale werkers. Wij zijn er voor onze leden, en enkel voor onze leden. Zij vragen om te worden geholpen. De individuele dienstverlening is de toekomst van het syndicalisme, samen met een participatief syndicalisme waar werkgevers en werknemers elkaar kunnen vinden in een win-winsituatie."

ACLVB vierde ook verjaardag

Ook de overkoepelende liberale vakbond ACLVB viert dit jaar feest. De liberale vakbond vierde in aanwezigheid van niet minder dan 4.000 aanwezigen in Vorst-Nationaal zijn 120ste verjaardag gevierd. "Het liberaal syndicalisme leeft meer dan ooit", zo zei ACLVB-voorzitter **Jan Vercamst** in zijn toespraak. Het groots evenement werd opgeluisterd door historische evocaties die ondermeer verwezen naar de vader van het sociaal liberalisme, Paul Janson. Het feestcongres eindigde met een optreden van de Belgische groep Hooverphonic. ACLVB scoort heel goed tijdens de voorbije sociale verkiezingen en ging voor het eerst in haar geschiedenis over de elf procent.

Stop met kwetteren

Voormalig Vlaams minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten legt uit waarom het beter is de derde graad van het basisonderwijs te hervormen dan de eerste graad van het secundair onderwijs.

door *Marleen Vanderpoorten*

Het regent de laatste dagen opnieuw discussies en "akkefietjes" over het al dan niet hervormen van het secundair onderwijs. De ergernis die de coalitiepartners van minister van Onderwijs Pascal Smet tijdens een vragenuurtje in het Vlaams Parlement lieten blijken, sprak boekdelen: er is vandaag in de verste verte geen eensgezindheid in de Vlaamse regering over het feit of deze hervorming nodig is, laat staan over de details ervan. Brede eerste graad? Afschaffen B-attesten, afschaffen C-attesten? Geen Latijn meer? Meer techniek? Beschotten tussen ASO/TSO/BSO laten vallen? Evenveel meningen als deelnemers zijn aan het debat.

Knelpunten

Nochtans is bij de hoorzittingen over de hervorming van het SO in het Vlaams Parlement duidelijk gebleken waar de knelpunten zitten, want die zijn er heus wel in het huidige systeem. Ik stel daarom voor om pragmatisch te werk te gaan, deze knelpunten op te lijsten en stuk voor stuk aan te pakken. En tegelijkertijd ook werk te maken van een brede actie om voldoende leraren te werven die een vernieuwende aanpak aankunnen. Want, weet u wel, zonder leerkrachten geen onderwijs...

Persoonlijk zou ik starten met het hervormen van de derde graad van het basisonderwijs zodat die beter aansluit op het secundair onderwijs. Ik zou dat doen met eenvoudige ingrepen: afstappen van de klassieke klastitularis, meer vakleerkrach-

ten inzetten, meer techniek, meer vreemde talen en cultuureducatie in alle scholen. Regelmatige overstappen en intensief samenwerken met secundaire "partnerscholen" is eveneens aan de orde.

Waarom dit voorstel?

De zo veel besproken brede eerste graad zal er nooit in alle scholen komen, zelfs niet als het in een decreet wordt opgenomen. Daar is geen draagvlak voor. Als dat er wel was dan zou de idee al lang uitgevoerd zijn, want de huidige wetgeving staat dit niet helemaal in de weg.

Voor een echte brede eerste graad, in alle scholen, zijn autonome middenscholen nodig. Vandaag zijn eerste graden bijna overal verbonden met een ASO, TSO of BSO-bouwenbouw. Ouders kiezen dus een secundaire school voor hun 12-jarige al op basis van hun verwachting voor een studiekeuze twee jaar later.

Als we de brede eerste graad een kans willen geven, moet die dus losgekoppeld worden van de bovenbouw. Dat lijkt me, vooral ook op vlak van infrastructuur, niet eenvoudig.

Het klopt dat in het huidige systeem, los van de vraag of een 12-jarige een juiste keuze KAN maken, deze leeftijd ongeschikt is om voor een definitieve studierichting

te opteren. Kinderen van deze leeftijd weten immers onvoldoende waar ze goed in zijn en wat er te kiezen valt. Er moet dus gesleuteld worden aan de oriëntering van de studiekeuze en aan de toeleiding tot het secundair onderwijs, in het vijfde en zesde leerjaar van de lagere school.

Men wil het niet gezegd hebben, maar al bij al is het opvallend hoe groot de gelijkernis van de op stapel staande hervorming is met het VSO van 40 jaar geleden met zijn observatie-, oriëntatie- en determinatiegraden. Het VSO werd onvoldragen ingevoerd en heel snel weer afgevoerd. Heel veel mooie ideeën werden zo met het badwater weggegooid.

Breed draagvlak

Laat ons nu kiezen voor een breed gedragen inhoudelijke vooruitgang, niet voor loze structuurhervormingen, maar voor gerichte stappen die onze jongeren echt vooruit helpen. Er zijn echt wel genoeg punten waarover een meerderheid in het parlement het eens is. Zoals een betere overgang van lager naar secundair onderwijs.

Stop nu met kwetteren, Pascal, het is tijd om te doen!

www.marleenvanderpoorten.be